

תת"ע 1908/02/17 - מדינת ישראל נגד מרדכי שמואל אבלס

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תתע"א 1908-02-17 מדינת ישראל נ' אבלס

04 פברואר 2018

לפני כבוד השופט נאיל מהנא

המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשם
מרדכי שמואל אבלס

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אייל סמואל

ב"כ הנאשם: עו"ד גרינפלד אלישע

הנאשם

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961.
2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 15.01.17, נהג הנאשם בדרך שאינה עירונית, בק"מ 38 בכביש 1, המסומנת בתמרור 426 במהירות של 130 קמ"ש העולה על המהירות של 70 קמ"ש הרשומה בתמרור המוצב במקום.
3. מדידת מהירות הרכב בוצעה באמצעות מד מהירות לייזר שהופעל על ידי שוטר.
4. הנאשם הודה בנהיגה ברכב, בזמן ובמקום אך כפר במהירות המיוחסת לו וטען כי קיימת טעות עמוד 1

בזיהוי. לטענתו, "הבן אדם שנעצר לא זה שביצע את העבירה".

5. לנוכח כפירתו של הנאשם, נקבע התיק לשמיעת הראיות בפניי.

הראיות

6. מטעם המאשימה העיד השוטר **רס"ר יניב צדקיהו**, מפעיל ממל"ז מוסמך אשר מדד את מהירות הנסיעה של הנאשם באמצעות מד מהירות לייזר (ממל"ז), וערך את ההזמנה לדין וכתב האישום (ת/1) (להלן: "**השוטר**" או "**המפעיל**").

7. מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו. לא הוגשו ולא העידו עדים מטעמו.

גדר המחלוקת

8. אין מחלוקת לגבי תקינות המכשיר ומיומנות המפעיל.

9. המחלוקת מתמקדת בשאלה האם הרכב הנמדד הוא רכבו של הנאשם. ב"כ הנאשם העלה במהלך דיון ההוכחות טענה בדבר חוקיות התמרור. לטענתו התמרור לא הוצב כדין.

דין והכרעה

10. נקבע בפסיקה כי התוצאות שמכשיר הלייזר מפיק עונות על מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, וכי ניתן לקבוע כי המכשיר הינו מכשיר מדידה אמין ומדויק בכפוף להפעלתו ע"י מפעיל מיומן, על פי הנחיות היצרן ולאחר ביצוע הבדיקות השגרתיות בטרם ההפעלה (ע"פ 4682/01 **לוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 304).

11. עוד נקבע כי, על המאשימה להוכיח 3 תנאים מצטברים שהינם: תקינות המכשיר, כשירות ומיומנות המפעיל, אמינות המדידה ושמירה על כללי הפעלה המבטיחים מדידה תקינה (ראה: ע"פ 5345/90 בראונשטיין נ' מדינת ישראל פ"ד מו(5) 40).

12. הנאשם כאמור לא חלק על תקינות המכשיר וכן מת/1 שנערך על ידי השוטר עולה כי בוצעו ארבע הבדיקות הנדרשות (רע"פ 7093/10 **מדינת ישראל נ' דריזין** (פורסם בנבו, 01.07.12). בנסיבות אלה, אני קובע כי התקיימו התנאים המוקדמים הנדרשים לקביעת אמינות תוצאת המכשיר.

13. כמו כן, המפעיל העיד בבית המשפט כי הוא מפעיל ממל"ז מוסמך שכן ביצע קורס הפעלה וקיבל תעודת הסמכה באפריל 2016. התעודה הוצגה בפניי (עמ' 7, ש' 1-10). וכן המפעיל העיד כי הוא עובר הכשרות יומי עיון כנדרש. בנסיבות אלה, שוכנעתי כי המדידה בוצעה על ידי מפעיל מיומן.

14. נותרה השאלה האם המדידה בוצעה כנדרש על פי כללי ההפעלה המבטיחים מדידה תקינה, ובכלל זה שמירה על קשר עין רציף עם הרכב הנמדד עד לעצירתו. כלומר, נותר לדון בשאלה האם הרכב הנמדד הוא רכבו של הנאשם.

זיהוי הרכב הנמדד

15. לאחר שבחנתי את הראיות ושמעתי את העדים בפני שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי העבירה בוצעה על ידי הנאשם ואני דוחה טענת ההגנה לגבי טעות בזיהוי הרכב הנמדד.
16. ראשית, אין די בהעלאת השערות תיאורטיות בדבר קיומה של טעות בזיהוי הרכב שביצע את העבירה. על ההגנה להניח תשתית ראייתית לביסוס טענה זו אולם בענייננו הדבר לא נעשה.
17. הנאשם לא הצליח לעורר ספק סביר שיש בו כדי לערער את גרסת המאשימה ביחס לאשמה המיוחסת לו בכתב האישום. לפיכך, לא התעורר בליבי ספק סביר שמא נפל פגם באופן הבדיקה וכי קיים חוסר וודאות לגבי זיהוי הרכב.
18. כבר נפסק כי ספק סביר המצדיק זיכוי הוא ספק המותיר, על פי מבחני שכל ישר, הגיון וניסיון חיים, שאלה אמיתית באשר לאשמת הנאשם. ויפים לענייננו דברי כב' השופטת פורקצ'יה בע"פ 6295/05 **וקנין נ' מ"י** (פורסם בנבו, 25.01.07) **"לא כל ספק שהוא, ויהא המרוחק ביותר והדמיוני ביותר, עונה למבחן זה. לצורך כך, על ספק להעלות תהייה אמיתית ביחס לאשמתו של הנאשם, על רקע מכלול הראיות הקיים נגדו"**. לפיכך, לשם זיכוי נדרש ספק בעל ממשות, שסבירותו עומדת במבחן המציאות, ואין הוא רק ספקולציה חסרת עיגון בהגיון ובהוויות החיים.
19. אין מחלוקת כי השוטר היה לבד, ללא שוטר נוסף, בעת האכיפה.
20. השוטר ציין בפרק "נסיבות המקרה" שבכתב האישום פירוט כיצד הבחין ברכב הנאשם, כיצד כיוון את המכשיר לרכבו ומדד את מהירות הנסיעה שלו וכן כיצד עצר את הנאשם תוך שמירת קשר עין עם רכבו.
21. השוטר העיד כי הוא עמד סטטי בהפעלת הממל"ז כאשר ישב בכיסא הנהג של ניידת גלויה בשול הדרך עם דלת נהג פתוחה וכאשר הבחין ברכב הנאשם בודד בנתיב נסיעתו ביצע מדידה ולאחר שהופיע צליל אישור המדידה מיד שמט מידו את הממל"ז שהיה תלוי על צווארו והסתובב לכיוון גלגל ההגה כאשר הוא שומר על קשר עין והתחיל בנסיעה לאחר רכב הנאשם.
- מעדותו עולה כי :
- "... דלת נהג פתוחה, יושב בכיסא נהג מביט לכיוון מזרח, נגד כיוון התנועה, מפעיל ממל"ז, ברגע שממלז רכב שומט את הממלז מעלי. הוא תלוי על הצוואר" (עמ' 8, ש' 29-30), "נופל לי על הבריכיים ואני מתחיל בנסיעה" (עמ' 9, ש' 1-2).**
22. השוטר נחקר ארוכות כיצד לנוכח נתוני המהירות, המרחק, תוואי הדרך והזמן יכול היה לשמור על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם.
23. השוטר העיד כי מנוע הניידת היה מונע וכי ולוקח לו **"פחות משניה"** מאז ששומט הממל"ז מידו מוריד ברקס ומתחיל בנסיעה (עמ' 9, ש' 1-4). אני מקבל טענת הסניגור כי מרגע המדידה ועד התחלת הנסיעה נדרש זמן של יותר משניה כדי להאיץ מהירות אולם מדובר בפעולות שמתבצעות תוך

שניות בודדות. השוטר נדרש היה להפנות את גופו לכיוון התנועה, לשמוט הממל"ז מידו, לסגור את דלת הניידת לשלב להילוך נסיעה ולהוריד את בלם היד, מספר פעולות אלו ניתן לבצע במספר שניות ואין בהם כדי לפגום בתקינות המדידה.

24. השוטר נסע לאחר רכב הנאשם אשר על פי המדידה נע במהירות של 130 קמ"ש (לאחר הפחתה של 5 קמ"ש) ולטענת הנאשם בהינתן שרכב הנאשם לא שינה מהירותו אזי החישוב מלמד כי פער מרחק זמן משמעותי ייווצר בין רכב הנאשם לניידת. לטענת הסניגור השוטר חייב להגיע למהירות של 200 קמ"ש על מנת להדביק את מהירות נסיעת הנאשם. הגם שלא הוגשה חוות דעת בעניין, אינני מקבל טענה זו של ההגנה, שכן היא אינה מתיישבת עם נתוני המדידה, המרחק והזמנים. בנוסף, גרסה זו אינה לוקחת בחשבון שניידת המשטרה נמצאת בתאוצה מרגע תחילת הנסיעה, כך שהמרחק ופער המהירויות מצטמצמים, והעובדה שנשמר קשר עין, מבטיחה שלא היתה טעות בזיהוי.

25. רכב הנאשם נעצר בערך 3-4 ק"מ מהמקום שבו נקלטה מהירות נסיעתו. השוטר העיד כי שמר על קשר עין רצוף, הוא לא ידע לציין את מהירות נסיעתו וציין כי אכן יתכן כי הנאשם הבחין בו בלם והפחית את מהירות נסיעתו. אני מקבל גרסת השוטר ולא מצאתי כי התעורר ספק בנקודה זו. אמנם צודק הנאשם כי מדובר במהירות נסיעה גבוהה ועל מנת להדביק רכב הנוסע במהירות כזו נדרשת נסיעה במהירות גבוהה אולם, הנאשם נעצר רק לאחר 3-4 ק"מ שזהו מרחק סביר בעיניי. הנאשם לא סתר את האמור בראיות המאשימה ולא הוגשה על ידו חוות דעת של מומחה בתחום. אינני מקבל את הטענה כי מדובר בחישובים פשוטים ולא נדרשת חוות דעת מומחה בנושא. מכאן, אין לייחס משקל כלשהו לטענות ההגנה שהינן טענות שבמומחיות.

26. יצוין כי על מנת להבטיח את אמינות ההפעלה ותקינות הבדיקה הקפיד השוטר על כל התנאים הנדרשים כפי שצוין בת/1 ובכללם גם שמירה על קשר עין עם רכב המטרה עד לעצירתו.

27. לאור האמור, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי העבירה בוצעה על ידי הנאשם.

חוקיות התמרור

28. כאמור ב"כ הנאשם העלה בסיכומיו טענות לגבי חוקיות התמרור. גם אם טענה זו לא נטענה במועד הקבוע לדיון, אדון בה כאילו היא נטענה מלכתחילה.

29. הסעיף 54(א) לתקנות התעבורה קובע כי "**לא ינהג אדם ברכב בדרך במהירות העולה על הקבוע בטבלה שלהלן:.....**

"דרך שאינה עירונית שמוצב בה תמרור 426 או 426פ כמצוין בתמרור".

על פי כתב האישום במקרה דנן היה מוצב תמרור 426 המורה על מהירות של 70 קמ"ש.

30. ב"כ הנאשם טוען כי התמרור אינו חוקי שכן הוא הוצב שלא כדין. אני דוחה טענת הנאשם לעניין אי חוקיות התמרור כפי שיפורט להלן.

31. הלכה ידועה היא כי הנטל להוכחת טענה בדבר אי תקינותו של תמרור מוטל על שכם הנאשם

הטוען לפגם בחוקיות התמרוך (ראו: רע"פ 6112/97 **צרפתי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.12.97)).

כך גם קובעת תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה:

"עובר דרך חייב לקיים את ההוראות הניתנות בתמרוך, אולם תהיה הגנה טובה לנאשם אם יוכיח שהתמרוך הוצב, סומן או נקבע שלא כדין".

32. על השוטר להתייחס בדו"ח שהוא רושם לקיומו של תמרוך המורה על המהירות המותרת והיכן הוא מוצב וזאת רק לאחר שבדק הצבת התמרוך לפני ואחרי האכיפה.

השוטר רשם בדו"ח כי **"בזמן ההפעלה תמרוכי 426 נבדקו מוצבים, תקינים ונראים לעין לאורך הקטע..."** (ת/1).

33. השוטר נשאל במהלך חקירתו הנגדית שאלה אחת בלבד והיא האם הוצב התמרוך כדין. השוטר השיב כי **"אני לא מהנדס תמרוכים. לא מענייני מי הציב ואיך הוצב התמרוך"** (עמ' 10, ש' 18-19).

34. הסניגור טען בסיכומיו כי לא די באמירת המאשימה כי התמרוך הוצב כדין כאשר מדובר בתמרוך שנידון לטענתו בפני אותו בית משפט מספר פעמים. אינני מקבל טענה זו.

נטל ההוכחה בהקשר לפגם בתמרוך מוטל על הנאשם, שאין די שהוא יעורר ספק סביר לגבי השאלה האם התמרוך הוצב כדין אלא עליו להוכיח טענתו ע"פ מאזן ההסתברויות.

35. הנאשם העיד כי הבחין בתמרוך וידע כי המהירות המותרת לנסיעה באותו קטע כביש היא 7 קמ"ש (עמ' 11, ש' 3-4). לא עלה במהלך חקירתו כי התמרוך לא היה תקין או שלא היה נראה לעין או כל דבר אחר הפוגם בחוקיות התמרוך.

36. לאור האמור אני קובע כי התמרוך 426 שהיה מוצב במקום היה תקין ולפיכך המהירות המותרת בכיוון נסיעת הנאשם הייתה 70 קמ"ש, והוא נסע במהירות העולה על המהירות האמורה.

37. בנסיבות אלה, אני קובע כי המאשימה הצליחה להוכיח את האשמה המיוחסת לנאשם מעבר לספק סביר.

סוף דבר

38. מכל האמור, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"ט שבט תשע"ח, 04/02/2018 במעמד הנוכחים.

גזר דין

הנאשם שלפני הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של מהירות.

המדובר הוא במהירות של 135 (לאחר הפחתה 130) קמ"ש.

הנאשם הוציא רשיון נהיגה בשנת 2013 לחובתו הרשעה אחת קודמת אשר בגינה הוטל עליו בין היתר פסילה על תנאי של 3 חודשי למשך שנה.

עם ביצוע העבירה הנוכחית הפר הנאשם את התנאי והפסילה על תנאי הינה להפעלה כאן.

הנאשם נפסל מנהלית למשך 30 יום ויש לקחת תקופה זו בחשבון.

לפיכך, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. תשלום קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים, החל מיום 15.4.18.

2. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים בניכוי 30 יום פסילה מנהלית.

הנאשם יפקיד רשיונו או תצהיר על העדר רשיון, במזכירות בית המשפט, לא יאוחר מיום 15.4.18.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

3. פסילה מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. אני מורה על הפעלת עונש פסילת רשיון למשך 3 חודשים, כפי שנפסק על תנאי ע"י בימ"ש לתעבורה בפתח תקווה בתיק 10990-12-15 ביום 19.6.16 לריצוי באופן חופף.

עמוד 6

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ט שבט תשע"ח, 04/02/2018 במעמד הנוכחים.

נאיל מהנא, שופט